

DUO-tocht 2009

Woensdag

Bij de briefing zaten alle bemanningsleden aandachtig te luisteren naar de opdrachten.

Direct daarna vloog iedereen weg en de haven kolkte van de bewegende schepen. Op een enkel schip na was de jachthaven leeg.

Kennelijk hadden de meesten al een route in het hoofd. De grootste groep schoot het Kanaal door Walcheren in. Een paar, waaronder wij, de bemanning van de Echoes (genoemd naar het legendarische nummer van Pink Floyd), kozen voor de Keersluis om punten te scoren in Breskens en aldaar de strategie te bepalen. Na een zeer korte nacht vertrokken we richting de getijdhaven van Ellewoutsdijk. We hadden berekend dat we op tijd de haven konden bereiken, ondanks het kerende tij. Voorwaarde was echter dat we voldoende wind zouden hebben.

Maar juist die wind zou de hele tocht een belangrijke rol spelen.

Het was donker en er stond een sterke stroming. We hadden de grootste moeite om de ondieptes voor Breskens te 'omzeilen'. De motor bood hulp. Hadden we eerder moeten doen; we zaten tenslotte nog in het havengebied.

Het vaarwater was totaal onbekend voor ons. Dat maakte het voor ons als 'DUO-tochtrookies' extra lastig. Dat bleek al bij de briefing. Bijna al verplichte en facultatieve bestemmingen moesten we 'Googelen'.

Donderdag

Eenmaal op zeil naar Ellewoutsdijk nam de wind af. We zetten de genaker bij om de haven op tijd te bereiken. Vlak voor de haven bleek onze noeste poging mislukt en besloten wij terug te gaan richting Vlissingen. Een ervaring rijker en een illusie armer. Bij de Keersluis werden we verwelkomd door de douane. Of we BTW over ons schip betaald hadden? Jammer genoeg leverde dit oponthoud geen extra wedstrijdpunten op (zou wel leuk zijn geweest). De douanier wenste ons nog een behouden en succesvolle vaart toe. Dat konden we wel gebruiken na zo'n stroeve start.

De vijf bruggen passeerden we in een redelijk tempo. We stopten even bij Jos Boonen in Middelburg om een nieuw lampje voor het navigatielicht te kopen

Genietend met volle teugen van het Zeeuwse landschap en het mooie weer zeilden we ruim aan de wind op volle snelheid richting Veerse meer.

De tocht over het Veerse meer was werkelijk genieten. Er stond voldoende wind om lekker door te varen. De zon scheen naar harte lust; Nederland is werkelijk prachtig. We deden Oranjeplaat aan dat idyllisch in de zon lag te blaken. We genoten van de 10 minuten die we reglementair mochten aanmeren en vertrokken via het zeer smalle vaarwater terug. Wel even de motor standby (commissie!) om snel te kunnen ingrijpen. Het traject eindigde bij de Zandkreeksluis. De wind nam toen al iets af. We becijferden dat St. Annaland wel haalbaar moest zijn. Nou, dat bleek een volstrekt verkeerde inschatting.

In het pikkedonker laveerden we - toen nog - met een redelijke snelheid over de Oosterschelde en koersten we richting St. Annaland. Op de Oosterschelde was de te varen route met het oog moeilijk te bepalen, omdat je honderden verlichte boeien ziet. De chartplotter bood hulp. Wel een mooi schouwspel al die rode en groene lichten. De onverlichte boeien zijn minder plezierig. Het houdt je wel scherp.

Vlak voor de Zeelandbrug viel de wind weg en dobberden we hoofdzakelijk op de stroming met een snelheid van 0,6 tot 1,5 knopen over het Keeten. Bij St. Annaland was het zo donker dat we de smalle vaargeul niet konden zien en besloten verder te drijven naar de Krammersluizen, waar we om 05.00 uur aanmeerden. Wat normaal een tocht van 2 uur is deden we nu in 10 uur. Uitgeput namen we onze verplichte rustpauze van 6 uur.

Vrijdag

Om 11.00 uur vertrokken we uit de sluis en met een voordewindse koers zeilden we in het gezelschap van een aantal DUO-tochtgenoten richting Volkeraksluizen. Een prachtig schouwspel van spinakers. De snelheid lag rond de 3 knopen. Het weer was werkelijk prachtig. We besloten net als de rest van het gezelschap eerst Strijensas aan te doen. De wind was al behoorlijk afgenomen en we vreesden voor een nacht als de nacht ervoor. We besloten 11 uur rust te nemen om de laatste dag de resterende 6 uren te pakken. De meeste schepen gingen overigens door en belandden wegens gebrek aan wind in een haven in de buurt.

Zaterdag

Om 5.15 uur dachten we te vertrekken uit Strijensas.

Het was nog donker en een dichte mist lag als een deken over de haven.

We probeerden nog het havenhoofd te bereiken, maar het was niet verantwoord te vertrekken. Daarnaast was het bladstil.

Hoewel we de avond ervoor nog een theoretische kans hadden om de tocht te voltooien, moesten we deze nog een keer herberekenen.

Na enige uren was de mist enigszins opgetrokken en zeilden we met het laatste beetje wind naar de Dordtse Kil om daar vandaan op de motor via de Oude Maas naar de monding van het Spui te varen.

Daar aangekomen heeft Elwin nog een half uur geprobeerd al kruisend het Spui richting Haringvliet te gaan. Met een snelheid van minder dan 100 meter per uur besloten we - met pijn in het hart - Vlissingen te bellen met de mededeling dat we de tocht hebben gestaakt.

Op de motor hebben we de boot naar onze thuishaven in Stellendam gebracht.

Zondag

Op zondag zijn we naar Vlissingen gereisd voor de afsluiting. In de haven hoorden we dat er één schip gefinisht was: de Dawn Raid. We willen nogmaals via deze weg de bemanning van het winnende schip van harte feliciteren met deze topprestatie. Wat anderen niet is gelukt deden zij wel. We gaan zeker hun reis analyseren om er lering uit te trekken.

We willen graag de organisatie bedanken voor deze uitstekend georganiseerde tocht en de fijne mosselavond. Het enige dat ze niet onder controle hadden was de wind. De rest was uitstekend voor elkaar.

Daarnaast willen we alle deelnemers bedanken voor de leuke competitie, verhalen en de geweldige sfeer tijdens en na de tocht.

Hoewel de tocht niet is volbracht, kijken we terug op een zeer geslaagde reis. Het prachtige weer en het schitterende vaargebied blijven in onze herinnering

Tot volgend jaar.

Leo van Veen/Elwin Boes

